

2. Sayıya Önsöz

Persona adını verdiğimiz elektronik dergimizin ikinci sayısı ile sizlerle. İkinci sayımızın temasını “EĞİTİM” olarak belirledik. Temayı eğitim olarak belirlememizde sayının çıkış tarihine denk gelen okulların açılması etkili oldu. Yeni eğitim-öğretim yılının öğrenciler, öğretmenler ve aileler için hayırlı olmasını diliyoruz. Alanımızın kurucularından olan ve mesleğimizin bugünlere gelmesinde büyük emeği olan “Prof. Dr. Feriha BAYMUR” hocamıza atfettiğimiz ikinci sayımızla sizleri baş başa bırakıyoruz.

Mücahit AKKAYA

İÇİNDEKİLER

2. Sayıya Ön Söz

Yazı: Eyüp Can YAZICI – Prof. Dr. Feriha BAYMUR Anısına

Yazı: Burcu YAPAR – Hasan Ali Yücel ve Yeni Bir Sistem: Köy Enstitüleri

Yazı: Havva Merve BEKTAŞ – Okulsuz Toplum Mümkün Mü ?

Yazı: Mücahit AKKAYA – Farklı Eğitim Sistemlerine Yönelik Bir İnceleme

Yazı: Beyza Zeynep ÖZER – Finlandiya Eğitim Sistemi

Yazı: Hatice BALCI – Bir Kitap İncelemesi: Beyaz Zambaklar Ülkesinde – Grigory Petrov

Yazı: İbrahim AKMEŞE – Lawrence Lary Ellison’un Yale Üniversitesi Mezuniyet Töreninde Yaptığı Konuşma Üzerine Bir İnceleme Çalışması

Yazı: Özge OZANSOY – Başarılı Olamamak Mı? Başarısızlıktan Kaçmak Mı?

Mezunuma Soruyorum – Röportaj: Psikolojik Danışman Betül Şeker ÇINAR

Film Analizi: Sehile KURT – Freedom Writers/Özgürlük Yazarları

Kitap Tavsiyesi: Nobel Akademik Yayıncılık– Pedagojide Güncel Akımlar

Kaynakça

Yazı: Psikolojik Danışman Eyüp Can YAZICI

PROF. DR. FERİHA BAYMUR ANISINA

Persona'nın Eylül sayısı için "Eğitim" teması seçilmiş ve bu sayı Türk Eğitim tarihinde özellikle Psikolojik Danışma ve Rehberlik alanında önemli bir yere sahip olan Prof. Dr. Feriha BAYMUR'a ithaf edilmiştir. Baymur'un PDR alanındaki yeri ve önemi açıklanmadan önce hayat hikâyesine kısaca yer verilmiştir.

1915 yılında doğan Feriha Baymur, orta öğretimini İzmir Amerikan Kolejinde, yüksek öğrenimini Gazi Eğitim Enstitüsü Pedagoji bölümünde yapmıştır. 1960-1964 yılları arasında

Talim ve Terbiye Kurulu üyeliği yapan Baymur daha sonra Hacettepe Üniversitesine atanmış ve 1971 yılında profesör olmuştur. Hacettepe Üniversitesi Psikoloji ve PDR bölümlerinin kurucusu Feriha Baymur'dur. Hayatını eğitime adayan ve ülkemizde Psikolojik Danışma ve Rehberlik alanının kurucularından olan Prof. Dr. Feriha Baymur, 23 Kasım 2010'da hayata gözlerini yummuştur.

Ülkemizde rehberlik bir kavram olarak eğitim dünyamıza 1950'lerde girmeye başlamıştır (Kaya, 2012). Türk-Amerikan işbirliği anlaşması olan Marshall Planı kapsamında birçok uzman Amerika'dan Türkiye'ye gelmiş ve ülkemizden bazı eğitimeiler alanlarında uzmanlaşmak üzere Amerika'ya gitmişlerdir. Prof. Dr. Feriha Baymur ve Prof. Dr. Hasan Tan rehberlik alanında uzmanlaşan ilk isimlerdir. Dolayısıyla bu isimler ülkemizde Psikolojik Danışma ve Rehberlik alanının kurucuları olarak anılmaktadır. 1953-1954 yılları arasında ilk defa Gazi Eğitim Enstitüsünün Pedagoji ve Özel Eğitim bölümlerinin ders programına Rehberlik dersi konulmuş, 1955'te Ankara Demirlibahçe İlkokulunda ilk Rehberlik Merkezi kurulmuştur. 1970-1971 yılında Milli Eğitim Bakanlığı 24 pilot okulda rehberlik hizmetlerini resmen başlatmıştır. 9. Milli Eğitim Şurasından sonra 1974-1975 yılında tüm orta dereceli okullarda rehberlik hizmetleri yürütölmeye başlanmıştır. 1989 yılında PDR Derneği(Daha sonra Türk PDR Derneği adını alarak ulusal bir dernek olmuştur) kurulmuştur. Derneğin ilk yönetim kurulu üyeleri arasında Prof. Dr. Feriha Baymur da bulunmaktadır. PDR alanının ilk lisans programı 1965 yılında Ankara Üniversitesi Eğitim Faköltesinde "Eğitim Psikolojisi ve Rehberlik" adıyla açılmıştır. Alanda ilk lisansüstü eğitim ise 1966–1967 öğretim yılında Hacettepe Üniversitesi Mezuniyet Sonrası Eğitimi Faköltesi'nde açılan Eğitim Bölümü içerisinde verilmeye başlanmıştır. Bu eğitim 1974 yılında Prof. Dr. Feriha Baymur'un başkanlığında Sosyal ve Beşeri Bilimler Faköltesi bünyesinde Psikolojik Danışma ve Rehberlik Bölümü içerisinde sürdürölmüştür. Baymur uzun yıllar Hacettepe Üniversitesinde çalışmış, PDR alanında bugün profesör olan pek çok akademisyenin hocası olmuştur.

Baymur'un 1971 yılında yazdığı "Okullarımızda Önemli Bir Sorun: Rehberlik" (Baymur, 1971), Türkiye'de Rehberlik Çalışmalarının Başlangıcı, Gelişimi ve Bugünkü Sorunları (Baymur, 1980) ve "Genel Psikoloji (Baymur, 1983) adlı kitapları bulunmaktadır. Baymur'un PDR alanına yaptığı katkılar bunlarla sınırlı olmayıp şu anda kullanılmakta olan Ankara-Kolej'deki Türk PDR Derneği Genel Merkezi kendisinin derneğe bağışladığı evidir.

Türkiye'de PDR alanı henüz çok genç olup gelişmeye devam etmektedir. Prof. Dr. Feriha Baymur ve Prof. Dr. Hasan Tan'ın ülkemizde temellerini attığı PDR alanının sağlıklı bir şekilde gelişmesi için nitelikli alan mensuplarının yetiştirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Yazı: Burcu YAPAR – Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi

HASAN ÂLİ YÜCEL VE YENİ BİR SİSTEM: KÖY ENSTİTÜLERİ

Çok yönlü bir insan, Köy Enstitüleri denince akla gelen ilk isim, felsefeci, yazar, eğitim tarihçisi, öğretmen, maarif vekili, gazeteci, müfettiş, Ertuğrul Gemisi Kaptanı Ali Bey'in torunu ve büyük şair Can Yücel'in babası: Hasan Âli Yücel.

Köy ile şehir arasında uçurum olan zamanlarda fakir, eğitimsiz bir toplumu kalkındırmanın sadece eğitimle olacağının farkında olan bir Başöğretmenin hayalini gerçeğe dönüştüren bir vatanseverdir Hasan Âli. Adının bugün bile sevgiyle, minnetle anılması onun çok büyük işler yaptığının da bir göstergesidir.

Hasan Âli Yücel Köy Enstitülü gençlerle birlikte.⁽¹⁷⁾

16 Aralık 1897'de İstanbul'da dünyaya gelen Hasan Âli mutlu sayılabilecek bir çocukluk geçirir. Uzun süre ailenin tek çocuğu olmasından dolayı ailesi onu iyi yetiştirmek için çok emek sarf eder. Gittiği okullarda eğitim-öğretimde yapılan hataları, eksiklikleri görür bunun yanında Mektebi Osmanî'de ilk defa tahta, harita ve sıralarla donatılmış bir sınıf onu

hayran bırakır. Okumaya karşı derin bir tutku geliştirir ve babasından gizli sahaflardan kitap satın alıp okumaya başlar. İçinde bulunduğu sosyal çevre, kültürünün gelişmesine katkıda bulunur. Gittiği tekkenin atmosferini sever ve benimser. Ayrıca Mehmed Celaleddin Dede Efendi'den de müzik eğitimi alır.

Küçük yaşlardan beri hayali olan öğretmenlik mesleğini çeşitli liselerde sürdürür. Bu esnada çeşitli gazete ve dergilere yazılar yazar, arkadaşları ile birlikte kitaplar çıkarır. Bir yandan da kendi alanındaki ders kitaplarını tahlil eder, bu kitaplardaki açıkları, eksiklikleri bulup gidermek için çaba sarf eder.

Müfettişlik görevi sırasında ise bir fırsat ile Fransa'ya gider. Burada Batı uygarlığı ile tanışır, Fransızcasını geliştirir, kültürel etkinlikleri takip eder ve oradaki eğitim sistemini, eğitim kurumlarını inceler. Bunların sonucunda yazdığı raporları da bakanlığa iletir.

Ülkeye geri döndüğünde Atatürk de ülke çapında bir denetleme gezisine çıkacaktır. Yanına ise Milli Eğitim Bakanlığı'ndan birini götürmek ister ve genç bir müfettiş olan Hasan Âli seçilir bu görev için. Bu denetleme gezisi sırasında uğradıkları okullarda Hasan Âli'nin yazdığı ders kitaplarına rastlarlar. Bu kitaplardaki anlaşılması ve telaffuzu zor olan kelimeler Atatürk'ün dikkatini çeker ve bu konuyla ilgili Hasan Âli ile konuşurlar. Bu konuşmayla daha sonra Hasan Âli'nin de görev alacağı Türk Dili Tetkik Cemiyeti'nin de temeli atılmış olur. Bu gezi bir diyaloga daha tanıklık eder. Atatürk, Hasan Âli'ye, Türk milletinin kendisini ne zaman kurtulmuş sayacağını sorar. Hasan Âli'nin cevabı şu olur: Bir kurtarıcı arama ihtiyacı duymayacak hale geldiği zaman. Hasan Âli bu cevabıyla aslında eğitime verdiği önemi vurgulamış olur. Çünkü ona göre bir milletin tüm bireylerine bilgi, beceri ve yeteneklerini geliştirebileceği bir imkân tanınırsa bir kurtarıcı ihtiyacı hissetmeyecektir. Bu sebeptir ki Köy Enstitüleri için olağanüstü çaba gösterir. Baştanbaşa koca bir köy olan Anadolu ona göre ancak eğitimle kalkınabilir, kendi ayakları üstünde durabilirdi.

İsmet İnönü, 1934 yılında bir konuşmasında ülkenin ilköğretim durumundan bahseder ve sorunun çözümü için çalışmaların başlatılması gerektiğini söyler. İlköğretim Genel Müdürlüğüne getirilen İsmail Hakkı Tonguç Köy Enstitüleri Sistemi'nin kurulmasından başlıca sorumlu kişidir (Hasan Âli Yücel Yazıları ve Konuşmaları, 1997). Bu görevi daha sonraları Hasan Âli Yücel devralacaktır. Ülkenin ise Köy Enstitülerinden önceki eğitim durumu şöyledir:

- 40.000 köyün 35.000'inde okul yoktur.
- Köylerdeki okul çağı nüfusunun sadece %20'si okullaşmıştır.
- Okullu köy ile okulsuz köylerde yaşam düzeyleri açısından bir fark yoktur. İkisinde de tarımsal üretim ilkel tekniklerle yapılmaktadır. Köylü salgın hastalıklarla savaşılamamaktadır.
- Okul faydasız görülmekte, köye ve topluma bir katkısı olmadığı düşünülmektedir.

Bu ve bunun gibi sebeplerden dolayı köylünün eğitimi hayati önem taşımaktadır. Okur-yazarlığı yüzde yüze çıkaracak, köyü ekonomik, kültürel ve toplumsal yönden kalkındıracak, en küçük yerleşim birimine kadar götürülebilecek bir eğitim sitemine gereklilik vardır (Hasan Âli Yücel Yazıları ve Konuşmaları, 1997). Köy Enstitülerine böylece dört temel alanda sorumluluk yüklenir: eğitsel, toplumsal, ekonomik, siyasal.

Eğitsel sorumluluk: Bütün ülkeyi okur-yazar durumuna getirmek. Köylünün ilimden, teknikten yararlanmasını sağlamak, hak ve sorumluluklarının farkına varmasına yardımcı olmak. Akşam okulları ile de okumaz-yazmaz yetişkinlerin okur-yazar haline gelmesini sağlamak.

Toplumsal sorumluluk: Kendini içe kapatmış bir toplumun, köyden dışarı çıkmasını, bakış açısını genişletmesini sağlamak, eğitim yoluyla kültürünü fark ettirmek ve geliştirmesine yardımcı olmak.

Ekonomik sorumluluk: İlkel tarım teknikleriyle fazla üretim elde edemeyen köylüyü yeni tekniklerle kavuşturmak ve tarımsal üretimin artmasını sağlamak.

Siyasal sorumluluk: Köylüyü ağılık sisteminden kurtarıp kendi kendisini yönetmesini sağlamak ve ülke yönetimine katılması için desteklemek.

Böylelikle köyün halinden en iyi anlayan, taşın toprağın çilesini çekmiş, burunları tezek kokusu almış köylü çocukların eğitimi için çalışmalar başlatılır. Askerliğini onbaşı ve çavuş olarak yapmış bir grup, çeşitli eğitimlere tabi tutulur ve köylere bu öğrendiklerini yaymak için gönderilirler. Bu sistemin faydası görüldükten sonra daha altyapılı, işlerliği yüksek bir plan halinde ülkede 21 bölgede Köy Enstitüleri kurulur. Bu enstitüler dört duvarı olan klasik okullar değildir. Bugünün deyimiyile ilk kampüslerdir. 3000-5000 dönüm arasında değişen tarıma elverişli araziye kurulu, 600-800 öğrenciye eğitim verilebilecek 50- 60 bina kapasiteli bir sisteme sahiptir enstitüler. Burada eğitmen, öğretmen olarak çalışacak kişiler gönüllülük esasıyla işe alınıyor çünkü çok zor şartlar altında çalışmak durumundadırlar.

Bütün derslerde ve çalışmalardaki temel yöntem “yaparak öğrenme” ilkesine uygundur. Her enstitü ürettikleriyle kendine yetebilecek bir kapasiteye sahiptir. Öğrenciler yeni tarım teknikleriyle mahsul elde ediyor, sağlık bilgisi öğreniyor, demircilik, marangozluk gibi işlerde bulunuyor ayrıca her öğrenci Yücel’in çevirttiği klasik eserleri okuyor, amfi tiyatrolarda yeteneklerini geliştiriyor, bir yandan da mandolinden kemana birçok müzik aletini çalabilecek seviyeye geliyorlardır. Demokrasi kelimesi de sözde kalmayarak yaşam içinde kendine yer bulur. Öğrenciler her cumartesi toplantı yaparlar. Toplantının başında öğrencilerin seçimle belirledikleri öğrenci başkanı bulunur. Herkesin tam katılımı zorunludur. Buna enstitüde çalışan personel ve öğretmenler de dâhildir. Bu toplantılarda herkes fikrini özgürce ifade edebilme fırsatına sahiptir ayrıca öğrenciler öğretmenlerini ve müdürlerini bile eleştirebilmekte, varsa istek ve önerilerini dile getirebilmektedirler.

Çeşitli sebeplerden dolayı Köy Enstitüleri kapansa da Türk Eğitim tarihinde bir fark yaratmıştır. Bağrından çıkardığı öğretmenlerle, sağlık memurlarıyla, yazarlarıyla, eğitmeniyle ülkeye nice katkılar sağlamıştır. Yaparak-yaşayarak öğrenme metodunun hayat bulmuş

halidir. Bireyleri hayatın her alanında nasıl yetkin hale getirilebileceğinin en somut örneğidir. Şimdi yapılmaya çalışılan eğitim ile yaşamı bağdaştırma uygulaması için çok da uzaklara bakmamak gerekir. Dünyanın övgüyle bahsettiği bu sistem günümüz şartlarıyla birleştiğinde donanımlı bireyler yetiştirmek bir mucize olmaktan çıkacaktır.

Yazı: Okul Psikolojik Danışmanı Havva Merve BEKTAŞ

OKULSUZ TOPLUM MÜMKÜN MÜ?

Bugün bilinen anlamıyla okullar, kamuya ait yapılar aracılığı ile parasız bir şekilde yapılır ve bu yapıların tüm halka yayılması amaçlanır. Temel haklar anlayışı gereği yaygınlaşan okullarda sanayi devriminin gerektirdiği iş gücünün yetiştirilmesi de hedeflenmiştir.

İçinde bulunulan tarihsel koşullar ve ülkenin benimsediği ekonomik, siyasi politika okulların amacını, müfredatın içeriğini önemli ölçüde etkilemektedir.

Dönemsel olarak bakıldığında okulların öncelik verdiği konular şu şekildedir;

- Antik çağda *retorik (hitabet)* ve *vatandaşlık*,
- Ortaçağda *itaat* ve *ibadet*,
- 16. yüzyılda *hümanizm*,
- 17. yüzyılda *aydınlanma*,
- 19. yüzyılda *sanayiye yönelim* ve *tüm halka yayılma*,
- 20 yüzyılda ise *vatan sevgisi*, *eleştiri yeteneği* ve
- Son dönemlerinde *globalleştirme* okulları karakterize eden özelliklerdir.

Geçmiş dönemleri bir yana bırakırsak günümüz şartlarında öğrenmenin gerçekleşmesi için okullar aracılığıyla verilen “öğretim” olmazsa olmazdır.

Peki ya gerçekten öyle midir?

Illich (1998)'e göre öğrenme zaten doğal bir süreçte olmaktadır pek çok insan sahip olduğu bilginin çoğunu okul dışından edinmektedir.

Yani “öğrenme”nin gerçekleşmesinde öğretim ve bunun aracısı olan kurumlar (okullar) sanıldığı kadar hayati bir öneme sahip değildir.

Örneğin, çocukların ana dillerini hiç bir eğitime tabi tutulmadan öğrendiklerini hatırlatır. Ayrıca ikinci dillerini öğrenen çocukların arkadaşlarıyla oynarken, babaannesiyle konuşurken gibi doğal ortamlarda bunu başardıklarını belirtir. Illich, sevmeyi, politika yapmayı, düşünmeyi vb. özellikleri okul dışında doğal olan “okul hayat”ında öğrenildiği savını destekleyecek argümanlar olarak sunar. Bu bakımdan "Öğrenme öğretimin sonucudur" tezini de mantık ve gerçekçi bir sav olarak bulmaz

Illich (1988), bu düşüncelerini “Okulsuz Toplum” adlı eserinde ayrıntılı şekilde açıklar. Ona göre okul sadece çocuklara sosyal statüsünü öğretmeyi ve ona uymayı sağlayan bir araçtan başka bir şey değildir.

Ivan Illich’e göre kaliteli bir eğitim sistemi şu üç amacı gerçekleştirmeye çalışmalıdır:

- 1) Yaşamının herhangi bir anında eldeki kaynaklara ulaşarak bir öğrenim gerçekleştirmek isteyen herkese gerekli imkân sağlamalıdır;
- 2) Bilgi sahibi olanların, bu bilgilerini paylaşmaları konusunda kendilerinden bir şeyler öğrenmek isteyenleri bulmalarına yetki tanınmalıdır;
- 3) Halka, yeteneklerinin ortaya çıkmasını sağlayabilecek bir imkân olarak, bir konuyu onlara sunmak isteyenler için gereken her türlü olanağı sağlamalıdır.

Bu doğrultuda Illich okula alternatif olarak "Öğrenim Ağları" fikrini ileri sürer. Network aracılığıyla bir çalışma ağının kurulabileceğini ve bir şeyler öğrenmek isteyenlerin birbirini bulmasına bir arada olmalarına yardım edecek diğer yollar üzerinde durmuştur.

Illich’in “Okulsuz Toplum” ile ilgili sunduğu fikirlerin reel hayatta karşılık bulması ne kadar mümkündür tartışılır. Zira yaptığı eleştiriler karşısında sunduğu çözüm önerisi bir miktar yetersiz kalmıştır.

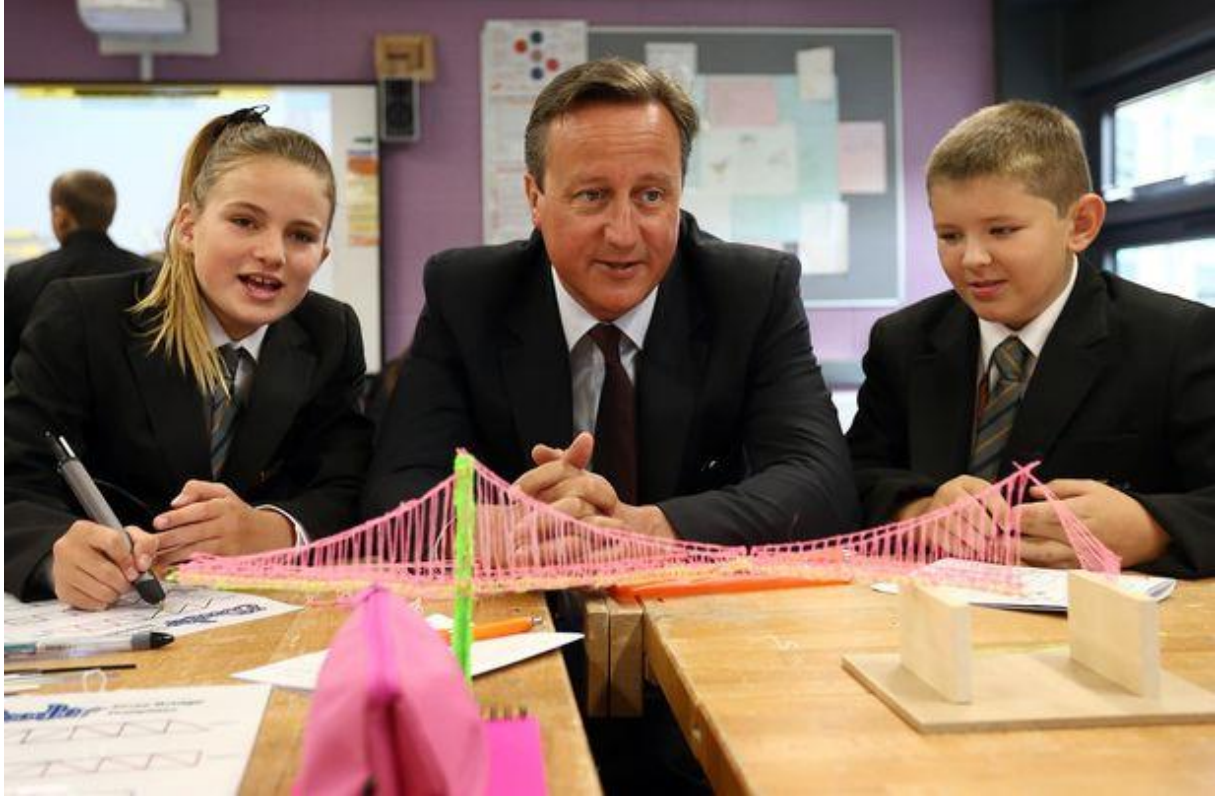
Illich’in görüşlerine katılınabilir ya da eleştirilerinden yola çıkılarak yeni çözüm önerileri üretilebilir. Ancak parçası olduğumuz ve deyim yerindeyse alışkanlık haline getirdiğimiz sisteme biran olsun “acaba” dedirtebilmesi açısından önemli.

Günümüz şartlarında ve ütopyalardan uzak bir şekilde düşündüğümüzde Hesapçıoğlu’nun da belirttiği gibi okul bir öğrenme, yaşam ve deneyim yeri olmalıdır. Okul öğrencinin sadece çalışmasını değil birey olmasını, bağımsızlaşmasını sağlamak için var olmalıdır. Bu amaçla okullar hem ders hem de ders dışı etkinliklerinde esnek bir yapılanma anlayışı ile öğrenci, aile ve eğitimcilerin katılımlarını da sağlayarak kendi özgün profillerini geliştirebilmelidir.

Yazı: MÜCAHİT AKKAYA – İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ

FARKLI EĞİTİM SİSTEMLERİNE YÖNELİK BİR İNCELEME

İlerlemenin ve gelişmenin en önemli yapı taşlarından biri de eğitimidir. Bir ülkenin gelişmişlik düzeyi hakkında eğitim sistemi birçok ipucu taşır. Günümüzde gelişmiş ülkelerin eğitim sistemleri hakkında birçok şey söylene gelmiştir. Bu yazıda farklı ülkelerin eğitim sistemlerindeki farklılıkları, dikkat çeken yönleri aktarmaya çalışacağım.

İngiltere’de eğitimden yeterince verim alınamadığı sebebiyle “Bağımsız Okullar” projesi merkezi hükümet tarafından hayata geçirilmiş. Bu proje ile birlikte eğitimdeki gelişmenin artması hedeflenmiştir. İngiltere’de okullar yerel yönetimler tarafından desteklenir ve gerekli tüm ihtiyaçlar yerel yönetimler tarafından karşılanır; ancak bağımsız okulların tüm ihtiyaçları merkezi hükümet tarafından karşılanıyor ve bir bölgede bağımsız okul açılması için gerekli 100 sayfalık bir dosya sunulması şartı var. Bağımsız okullar projesi kapsamında açılan okulların programında farklı dil eğitimi, fiziksel aktivitelerin fazlalığı yer almaktadır. Ayrıca okul idarecilerinin harcama konusunda daha esnek davranabilmesi, kendi öğretmen kadrolarını belirleyebilmeleri, bağımsız okulların dikkat çeken özellikleri arasında.

Öğrenci kabulü ise diğer devlet okullarına nazaran daha esnek. Öğretmen olma kriterleri zor olduğu için, İngiltere’de ciddi bir öğretmen ihtiyacı var. Ayrıca yeni öğretmenlerin ilk görev yılının ardından görevi bırakmaları da öğretmen ihtiyacının artmasına neden olmaktadır.

Amerika’da ise Charter olarak adlandırılan yeni okullar revaçta. Charter adı verilen yeni okullar özel işletme ile idare edilen devlet okulları. Okullardaki eğitim ücretsiz ve başarı odaklı bu okullar, başarısız çocuklar yetiştirmeleri halinde kapanma riskiyle karşı karşıyalar. Eğitim sekiz-on kişilik küçük sınıflarda verilmekte.

Programların düzenlenmesine ve müfredatın işleyişine okul yönetimi karar vermekte. Ancak müfredattan uzaklaşma durumu tespit edilirse ve bu durum kendisini düşük başarı ile birlikte gösterirse okulların kapatılma riski ortaya çıkmaktadır.

Bu sisteme karşı çıkan eğitim bilimcileri ise özelleştirmeye karşı oldukları için Charter okullarını desteklemiyorlar. Aslında durum sadece özelleştirmeyle sınırlı da değil, eğitim bilimcilere göre Charter okullarında öğretmenler test sonuçları iyiye başarılı, kötüye başarısız olarak görülüyor. Ve öğretmenlerin bu şekilde görülmesi kabul edilebilir bir durum değil. Ve yine eğitim bilimcilere göre Charter okullarını destekleyenler gücü ve parayı ellerinde bulunduran kesimler. Öğretmenlerin öğrenci yetiştirmedeki önemi Amerika’da iyi bilinmektedir ve bilindiği üzere Amerika’da öğretmenlere, “yılın öğretmeni” ödülü Washington tarafından verilmektedir.

İncelemedeki bir başka ülke ise Japonya. Japonya’da eğitim zorunlu altı yıllık ilk okul, ardından üç yıllık orta okul ve son olarak 3 yıllık bir lise eğitiminden oluşmakta. Orta okul eğitimi bittikten sonra öğrencilere liselere giriş sınavına, lise eğitimi bittikten sonra da öğrenciler sözlü ve yazılı sınavdan oluşan üniversite giriş sınavına girmektedir. Japonya’daki

her okulda bir hemşire görevli olarak çalışır ve sağlık problemi yaşayan öğrencileri muayene eder, gerektiğinde doktora yönlendirmeyi yapar. Japonya’da doğal kaynaklar kısıtlı olduğu için fen ve teknoloji alanına bir yönelim söz konusudur ve fen ve teknoloji alanındaki çalışmalar hükümet tarafından desteklenmektedir. Japonya Japonya’da üniversite bölümleri arasında bir uzmanlaşma durumu söz konusu. Örneğin kimya alanının alt dallarında eğitim alabilirsiniz (İnorganik kimya alanında eğitim almak gibi).

Son olarak Singapur eğitim sisteminin farklı yönlerini inceleyeceğim. Singapur’da eğitimin temelinde teknoloji yer almaktadır dersek yanılıyor olmayız.

Zira, Singapur’da eğitimde teknolojinin önemi her fırsatta vurgulanmaktadır. Singapur’daki eğitim sistemi öğretmen merkezli olmaktan çıkmıştır. Singapur’daki eğitim sistemi, öğretmenlerin bilgi almayı kolaylaştırıcı bir rolde bulunmaları gerektiğiyle ilişkilidir. Örneğin öğrenciler derste soru sormak istediklerinde o günün konusuyla ilişkilendirilmiş etiketi kullanarak sorularını dersi veren öğretmene telefonları aracılığıyla sorabiliyorlar. Ve öğretmen de gelen soruları sınıfta yer alan ekranda görebiliyor. Böylelikle ekrana gelen sorulara çözüm üretebiliyor, sorulan sorular üzerinde gerektiğinde yoğunlaşabiliyor.

Birbirinden farklı 4 ülkenin, farklı eğitim modelleri hakkında bilgi vermeye çalıştım, yazının karşılaştırılmalı bir bilgi yığını olmasından çok karşılaştırmayı, gözlemlemeyi okuyucuya bırakan bir çalışma olmasını istedim.

Eğitim’de değişim, gelişme ve yenilikler görüldüğü üzere birçok ülkenin gündeminde, asıl önemli olan ise bunun nasıl sağlandığı ve neler getirdikleri.

Yazı: Beyza Zeynep ÖZER – Maltepe Üniversitesi

FİNLANDİYA EĞİTİM SİSTEMİ

Eğitim sisteminden bahsedildiğinde model olarak akla gelen ilk ülkeden, Finlandiya eğitim sisteminden bahsedeceğim. Finlandiya eğitim sisteminin bizim eğitim sistemimizden farklı onlarca yönü olduğu, eğitim sistemi denildiğinde bahsedecek çok fazla konu olduğu, fakat burada hepsini anlatmak mümkün olmadığı için kısaca orada aldığım eğitimde ve stajda gördüğüm temel noktalara değinmek istiyorum. Nüfus ve gelişmişlik düzeyi bakımından ülkemiz eğitim sistemiyle eşit değerlendiremesek de en azından eğitimde hangi noktalara önem verdiklerini görebilir, Türk eğitim sistemine nasıl uygulanabileceği hakkında fikir yürütebiliriz. Finlandiya eğitim sistemi bazı temeller üzerine kurulmuş durumda. Bu temellerden biri de eşitlik ilkesi. Eğitimin sadece okulda değil ailede başladığına inanan Finlandiya, çocukların hayata eşit şartlarda başlayabilmesi için maddi durum gözetmeksizin her bebek doğduğunda aileye içinde kıyafet, bebek bezi, çocuk bakım ürünleri, yatak gibi ihtiyaçlarını karşılayacak bir doğum paketi verir.

Bunun dışında Finlandiya’da özel okul olmaması, ilkokul, ortaokul ve liselerde öğrencinin evine en yakın okula gidiyor olması da okullar ve öğrenciler arasında fırsat eşitliği oluşturuyor.

Okul öncesi eğitim de dahil olmak üzere okullarda eğitimin ücretsiz olması öğrenciler arasındaki fırsat eşitliğini sağlayan bir başka unsur.

Fin eğitim sisteminin önemseydiği noktalardan biri de öğrencilere ezbere dayalı bir eğitim verilmesi yerine, eğitimin öneminin gösterilerek onların öğrenme konusundaki gönüllülüklerin artırılması ve bağımsız bireyler yetiştirilmesidir. Öğrencilerin okullara belirli bir sınavla yerleşmemeleri ve üniversiteye kadar herhangi bir sınava girmemeleri, ev ödevi verilmemesi, derslerin ezberden ziyade öğrencinin araştırarak ve keşfederek öğrenmesine dayalı olması, hatta 2015 yılına kadar okula gitmenin bile isteğe bağlı olması bunun kanıtlarındandır. Bilmekte fayda var ki 2013 yılında isteğe bağlı olmasına rağmen çocukların okul öncesi eğitime katılma oranı %97dir. Finlandiya’da öğrencilerin okul içinde ‘mutlu’ bireyler olmalarının, okulu sevmelerini ve eğitim konusunda daha istekli olmalarını sağladığını düşünerek öğretim yöntemlerini buna göre düzenliyorlar. Örneğin matematik, fen derslerinde soyut kavramları öğretmenin en iyi yolunun müzik, drama ya da spor uygulamaları olduğunu düşündükleri için bu yollarla dersleri öğrenciler için hem en eğlenceli hem en öğretici hale getiriyorlar. Çünkü ilköğretim düzeyindeki bir öğrencinin eğitim kadar eğlenme ve oyun ihtiyacının da olduğunu biliyorlar.

7 yaşında ilköğretime başlayan çocuklar 6 yıl ilkokul, 3 yıl ortaokuldan sonra, üniversite sınavına hazırlanmak için genel liselere devam ediyor. Mesleki eğitim almak isteyenler ise genel lise yerine üç yıllık çıraklık eğitimi (apprenticeship training) alıyorlar. Sayıları az da olsa ikisini birlikte yapmak isteyen öğrenciler çift diploma (double degree) almış oluyorlar. Dersler genellikle günde 4 veya 5 saat oluyor. Dikkatimi çeken diğer konulardan biri de; öğretmenlerin günün sonunda ders bittiğinde kapıda öğrencilerle tokalaşarak birbirlerine iyi günler dilemesi. Öğretmenlerden biri bunun sebebini ‘bazen gün içinde fark etmeden birinin canını sıkacak bir şey olmuş olabiliyor, ders içinde bunu fark etmesem de bunun gibi sorunları veya durumları gün sonunda onları uğurlarken hareketlerinden, tepkilerinden, yüz ifadelerinden anlamış oluyorum ve sorunların büyümesini engelleyebiliyorum’ diyerek açıklamıştı.

Okul içinde oluşturulan fiziki düzen ise tamamen öğrencilerin kendini rahat hissetmesine dayalıdır. Okulun girişinde öğrencilerin montlarını ve ayakkabılarını bırakmaları için askılık ve ayakkabılık bulunuyor. Öğrenciler okulda çorapla dolaşıyorlar, sınıfta yere oturarak da ders ve etkinliklere katılabiliyorlar. Sıralı bir oturma düzeninden ziyade gruplar halinde oluşturulmuş veya dağınık sıra düzenleri de kullanılıyor. Okullarda kantin bulunmuyor, öğlenleri öğrenci ve öğretmenler aynı yemekhanede yiyorlar. El becerileri, gündelik bilgiler, ev ekonomisi önem verilen konulardan olduğu için bunlarla ilgili laboratuvarlar ve atölyelerde öğrencilerle birçok çalışma yapılıyor. Okul bahçesi Fin evlerinde de olduğu gibi bahçe duvarlarıyla örülü değil.

Staj yaptığım süre boyunca gördüğüm kadarıyla; okuldan kaçılmıyor, girişteki askılıkta herhangi bir kıyafet veya ayakkabı kaybolmuyor, ödev verilmedi veya sınav yapılmadı diye öğrenciler ders çalışmamazlık yapmıyor, öğretmene ismiyle hitap edilmesi veya tokalaşarak sınıftan ayrılmaları öğrencilerin gözünde öğretmenin değerini düşüren veya saygınlığını azaltan durumlar olmuyor. ☺

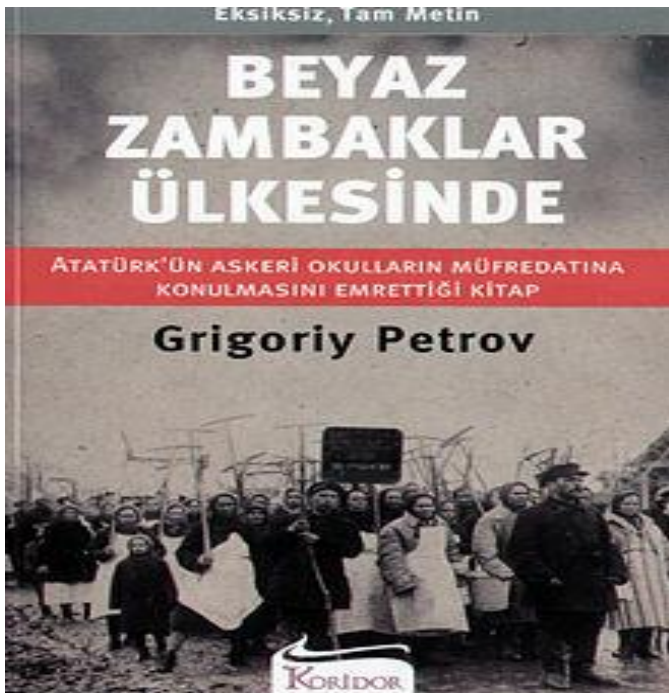
Finlandiya’da öğretmenler ise oldukça yüksek bir statüye sahip, hepsi master derecesine sahip olmak zorundalar. Öğretmen olacak kişiler birçok aşamadan geçtikten sonra fakülteye kabul ediliyor ki bunların arasında bir sınav sonucuna göre yerleştirilmekten ziyade, iyi ilişkiler kurabilme, empati yapabilme, yeterli pedagojik bilgiye sahip olabilme, çocukların manevi ihtiyaçlarını karşılayabilme, araştırmacı bir kişiliğe sahip olabilme gibi kriterler daha ön planda. Onlardan teoriyi ve pratiği bütünleştirebilen, hayat boyu öğrenen, kendini geliştiren bireyler olmaları bekleniyor ve bu konuda onlara oldukça güveniliyor. Çünkü Finlandiya’da katı bir okul müfredatı yok ve öğretmenler kendi sınıflarının durumuna göre çok geniş bir yetki alanına sahip olarak müfredatı istedikleri yöntem ve materyallerle uygulayabiliyorlar. Bu yüzden Finlandiya’da öğretmenlik eğitimi neredeyse tıp eğitimi kadar önemsenen ve zorlu bir meslek. Benim düşünceme göre Finlandiya eğitim sisteminin dünya genelinde, PISA gibi testlerde en başarılı ülke olmasının en önemli sebeplerinden biri öğretmenliğe verilen önem, öğretmenlere karşı duyulan güven ve okullarda eğitimli bireyler yetiştirmenin yanı sıra mutlu ve bağımsız bireyler yetiştirme çabalarıdır.

Yazı: Psikolojik Danışman Hatice BALCI

BİR KİTAP İNCELEMESİ: BEYAZ ZAMBAKLAR ÜLKESİNDE – GRİGORY PETROV

Mene Tekel Peres (Düşüncesiz Olma)

Ömer Halisdemir Üniversitesi'nde dersine girdiği her bölüme zorunlu olarak okutur bu kitabı Recep hoca. Zorunlu olduğu için biraz söylenerek okur herkes ama bittikten sonra teşekkür ederler Recep hocaya. Konu eğitim olunca benim aklıma ilk bu kitap geldi, iki kez okudum, 2 kez anladım, 2 kez düşündüm. Ne kadar da bizi anlatıyor, bizim ülkemizde yaşananları örnek veriyor. İkinci okumamda derin bir özetini çıkardım kitabın, onu sizlerle paylaşacaktım ama sonradan okuma konusunda biraz tembel olduğumuz aklıma geldi, özetini okursak okumayı erteleyebiliriz diye düşündüm. Finlandiya. Evet kitabın konusu Finlandiya. Eğitimle yeniden var olmuş, eskisinden daha aydın, daha güçlü bir Finlandiya'nın nasıl kurulduğunu ve bu değişimle birlikte ülkenin kaderinde eğitimin önemi ve eğitimin yerinden bahsediyor. Eğitim denilince aklıma sadece öğretmenler gelmesin, din adamları, memurlar, en ücra köşedeki halk, doktorlar, yazarlar, herkese eğitim konusunda büyük bir görev düşüyor. Sorumluluklar layığıyla yerine getirildiği zaman halkın refah seviyesi de yükselmeye başlıyor. Snelman halkın her yönden yükselişini kendine görev ediniyor ve farklı insanlara hitap ediyor. Aydınlara olan hitabında; "Aydın olmak modaya uygun kıyafetler giymek veya modern şapka takmak değildir.

Halk size iyi bir ücret almanız ve akşamları sözde okuma salonlarında kağıt ve domino oynamanız için okutup terbiye vermedi. Bu durumda siz aydın değil de küflenmiş aydın oluyorsunuz. Siz halkın aklını, halkın iradesini ve halkın enerjisini, halkın vicdanını uyandırmak zorundasınız.

Köylüyü, işçiyi, toplumun alt tabakalarını, nasıl iyi yaşanır, nasıl iyi yaşam koşulları yaratılır diye eğitmek zorundasınız. Halka hayatın değerini anlamayı ve onu korumayı öğretin.

Daha rahat, daha sağlıklı, daha uygun, bir yaşam tarzı nasıl kurulur, onu öğretin. Kendilerini ve çocuklarının sağlığını nasıl koruyacaklarını öğretin. Mutlu bir aile hayatı nasıl kurulur onu öğretin. Erkeğin kadına ve kadının erkeğe nasıl davranacaklarını ve çocuklarının nasıl eğitileceğini öğretin.

Halkı doğruluğa, düzene ve disipline alıştırın. Halkın vicdan duygusunu geliştirin. Kendilerinin ve başkalarının haklarına saygı duymalarını öğretin. “ Bütün bu işlerde halka iyi örnek olun”. Halka gerek davranışlarınızda gerek konuşmalarınızda ve gerekse yaptığınız işlerle eğitmen olduğunuzu gösterin. Bütün Suomi büyük bir ailedir. Bütün vatana o gözle bakınız. Unutmayınız ki fakir oduncu, kantarcı ve hizmetçi dul kadın da dahil fin halkının tüm fertleri sizin kardeşinizdir.

Sizin göreviniz onları eğitmektir. Onları büyük, kültürlü halkların ailesine sokmaktır. “Unutmayınız ki halkın cehaleti, kabalığı, sarhoşluğu, hastalıkları, fakirliği sizin ayıbınızdır”. Diğer eğitim görevlilerine, din adamlarına, doktorlara, yazarlara hitabını merak ediyorsanız, eğitimin gücünü görmek istiyorsanız lütfen okuyun, Grigory Petrov’un Beyaz Zambaklar Ülkesi’nde kitabını.

Yazı: İbrahim AKMEŞE – Adıyaman Üniversitesi

LAWRENCE LARY ELLİSON’UN YALE ÜNİVERSİTESİ MEZUNİYET TÖRENİNDE YAPTIĞI KONUŞMA ÜZERİNE BİR İNCELEME ÇALIŞMASI

Okul, eğitim-öğretim...

Kimine göre bir eğitim yuvası kimine göre zindan (gardiyanları da eksik değil hani). Kimi oraya, kimi de oradan kaçır. Yedi yaşından yirmi üç yaşına kadar (16 yıl), önce amaçsız sonra amaç belirlemek için sonra da ona ulaşabilmek için neredeyse her gün sırtımızda çantamızla (elimizde kitabımızla) defalarca yol aldık. Bir öğretim grubunu aynı yerde devam ettiren birisi için her dört yıl aynı yolu onlarca defa kat ettik ya da etmeye devam ediyoruz. Kimisi memnun değildi bu durumdan, yoldan mıdır bilinmez ama son çeyrekte (üniversitede) bu yolu yürümekten vazgeçti. Bunlardan biri de Lawrence ‘Larry’ Ellison...

2000 yılında Yale Üniversitesi'nde yaptığı bir mezuniyet konuşması oldukça ilginç ve etki uyandırıcıydı şüphesiz.

(Konuşmanın tam metnini okumanızı tavsiye ederim.)

Ellison özetle mezun olan öğrencilerin artık yapacak hiçbir şeylerinin olmadığını yaşam yarışını kaybettiklerini ve bu konuşmayı aslında ara sınıflara yaptığını olanların bir an önce okulu terk etmelerini istemiştir. Peki, neden böyle bir şey istedi? Amacı neydi? Gelin hep beraber bakalım...

Mezun olan öğrencilere İlk sözleri şöyleydi:

“...Siz de başaramayacaksınız! Etrafıma baktığımda parlak gelecek için yüzlerce umut ışığı göremiyorum. Yüzlerce değişik endüstride liderliği ele alacak kişiler de göremiyorum. Görebildiğim tek şey, geleceği başarısızlıktan başka bir şey olmayacak yüzlerce insan. O kadar!”

Bu sözleri muhtemeldir ki öğrencilerde de öğretim görevlilerinde de büyük etki yarattı. Üniversiteyi bitirip gelecek planları yapan birisinin başından aşağı kaynar sudan ziyade ateşin kendisi düşmüştü.

Ellison bu sözlerinde üniversiteleri bir fabrika olarak görmüş ve tekdüze bir insan yarattığını düşünerek söylemiş olabilir mi? Fabrikanın belli bölümlerinden geçmiş ve ortaya aynı şekilde aynı özellikte kullanıma açık bir parça...

Sizce de öyle değil mi üniversitede okuyan bir grup öğrenciye sorsanız “ Seni diğerlerinden ayıran nedir?” diye çok nadir farklı cevap alabilirsiniz. “ Atama, para, akademik kariyer, düzenli yaşam, insanlara yardım etmek... vb.” Sayıları az da olsa birileri çıkıp ben bu ülkenin başbakanı olacağım diyebiliyor (Mesut Yılmaz). Üniversite bir fabrika ise bunlar sağlam bir fabrikanın defolu ürünleri mi yoksa başarısız bir fabrikanın düzgün çıkan nadir ürünleri mi? Belki de üniversiteler bozuk bir duvar saati ve sadece birkaç kere doğruyu gösteriyor? İlk aklımıza gelen düşünceler bunlar ama Ellison bence bunların çok ötesinde bir mesaj vermeye çalışıyordu.

O konuşmada olsaydım herkes gibi ben de şunu düşünüyordum sanırım: Peki ne yapmalıyım?

Ellison dünya zenginlerinden birkaç örnekle devam ediyor. “Bill Gates (üniversite terk), Paul Allen (üniversite terk), Michael Dell (üniversite terk), Steve Ballmer (Master terk) o biraz geç kalmış...”

Bu isimler dünyanın en zenginleri arasında ilk dokuzda Steve Ballmer ise on birinci sırada. Onun ilk onda olmamasının sebebini ise üniversiteyi bitirip master’a başlaması ve eğitim-öğretimi biraz geç (?) terk etmesine bağlıyor.

Bu noktada şuna değinmeden geçemeyeceğim Ellison bu tüm konuşmasını, başarının sırrı dediği şey para mı? Üniversiteyi terk edin derken öğrencilerin sadece daha fazla para kazanıp dünyanın en zenginleri listesinde yer mi almalarını söylüyor? Saygınlık kazanmalarını mı istiyor? Bunu destekler nitelikte şu sözleri sarf ediyor: “Sizi yılda iki yüz bin dolarlık komik maaş çeklerinizle baş başa bırakıyorum. Üstelik o maaş çekinin üstünde sizden birkaç yıl önce okulu terk etmiş birinin imzası olacağını söyleyerek.”

Ama asıl mesajı son cümlelerinde gizliyor Ellison

“ Size söylüyorum. Hemen ayrılın. Daha güçlü söyleyemem. Ayrılın. Hemen toplayın eşyalarınızı ve **fikirlerinizi** ve bir daha geri dönmeyin.”

Burada Ellison zannımca asıl mesajına yer veriyor: Bize demek istediği asıl olarak üniversitenin gereksizliğinden ziyade bulunduğunuz yerde sizin fikirlerinizi hafife alan ve size imkânsız diyen birileri varsa orayı terk edin! Sizin amacınız bir yol almaksa ve o yolda size saçma sapan imkânsız naraları atan insanlar ve gereksiz zaman harcamanıza sebebiyet veren içi boş eğitim veriliyorsa siz oradan ayrılın ve sadece yüreğinize dokunan ve ilerde mesleğim diyebileceğiniz işle uğraşın. Bir mühendislik eğitimi alıyorsanız ve size orda bunların üstüne ilginizi çekmeyen diğer eğitimler veriliyorsa bu sizin için gereksizdir.

Belki de Ellison tüm bunların dışında kendi başarısını gözler önüne sermek içindir bütün çabası. Ben buradayım başardım, okulu bıraktım öyle başardım ve sizin de başarmak için tek yolunuz beni taklit etmekten geçer (?).

Tüm bu sözlerin ardında üniversitede ne oldu bilinmez ama bu konuşmayı dinleyen, duyan bir kısım insan okulu bırakmış mıdır, bırakmışsa şu an hayallerinde ne durumdadır merak konusudur doğrusu.

Yazı: Özge OZANSOY – Pamukkale Üniversitesi

BAŞARILI OLAMAMAK MI? BAŞARISIZLIKTAN KAÇMAK MI?

Günümüz eğitim sistemi yarış odaklı çalışıyor. Yarışı tamamlayan her bir öğrenci, hayattaki konumunu da elde ettiği sıraya göre alıyor ve bulunduğu yerin penceresinden hayata bakıyor. Peki bu sistem gerçekten başarıya odaklı bir sistem mi?

Aslında harcanan efora ve girilen strese bakıldığında temel hedef arzulanan başarıya kavuşarak, hayata güzel bir pencereden bakabilmek. Ancak amaca gidilen yolda öğrencinin odak noktası “başarısızlık”. Yani çoğu zaman öğrencilerimiz potanın içine değil dışına odaklanıyor ya da odaklanmak zorunda bırakılıyor.

Şu anki eğitim sistemimiz de ne yazık ki başarıyı değil başarısızlığı vurgulamakta ve bu yüzden okula giden çocukların çoğu başarısız olmaktadır. “Çocuklara yeteneklerinin büyük bir kısmını kullanabildikleri, başarılı olabildikleri okullar sunulmadıktan sonra başlıca sorunları çözmek yolunda çok az şey yapmış oluruz.”

Başarısızlığın sebebi her ne olursa olsun başarı için bir B planı her zaman okul bünyesinde bulundurulmalıdır. Sorun odaklı değil, çözüm odaklı çalışılmalıdır. Sorun odaklı çalışmak çıkan aksaklıkları başkalarına mal etmeye davetiye çıkaran en önemli unsurlardandır.

Sorunları çözmek için ise: “Sadece daha fazla insan çalıştırmayı, daha iyi binalar inşa etmeyi daha fazla uzman çalıştırmayı veya okul bütçesini arttıracak herhangi bir şey yapmayı önermek doğru değildir.”

PEKİ NE YAPILMALIDIR?

Elbette çözüm tek değildir ama çözüm için kullanılabilecek seçeneklerden biri Psikiyatrist William Glasser’in Gerçeklik Terapisi’ ni enine boyuna incelemek, ile yarayacak bir seçenekse derhal uygulamaya koymak olmalıdır.

Gerçeklik Terapisi Glasser’in seçim kuramına dayanır. Seçim kuramında herkesin kendi yaşamını kontrol edebileceğine inanılır ve bireyin her yaptığından kendisinin sorumlu olduğu kabul edilir. Glasser, danışanlara çok ekstrem durumlar dışında herhangi bir **psikiyatrik**

tanı konulmamasını savunur, psikopatolojilerin hemen hepsinin bireylerin doyurucu ve başarılı ilişkiler kuramamasının getirdiği gerilimden kaynaklandığını iddia eder. Glasser, seçim kuramında sevgi ve ait olma duygusunu ön plana çıkarmıştır. Sosyal bir varlık olan insanın temel gereksinimi budur. Hayatta kalma, güç, özgürlük, eğlence gereksinimleri Glasser’ e göre ikinci plandadır. Sevmek ve sevilme gereksinimi ise karşılanması en zor temel ihtiyaçtır. Diğer gereksinimleri bireyler tek başlarına karşılayabilseler de sevmek ve ait olma duygusunda bunu karşılayacak en az bir kişi olmak zorundadır

Bu terapi anlayışına göre iki tür başarısızlık vardır:

- 1) Sevgide başarısızlık
- 2) Özgüvende başarısızlık

Gerçeklik terapisine göre temel ihtiyaçlar sevgi ve özgüven olarak tanımlanır.

Glasser’ın kendi cümleleriyle terapinin özünü kavramak daha kolay olacaktır:

“ Bir kişi birisine sevgisini vermek ve başkasından da sevgi görmek başarısını elde etmişse, ayrıca bunu tüm yaşamında belirli bir yoğunlukta yapmışsa, başarısı belirli bir seviyededir. Genellikle sevgi ihtiyacının okul ya da dış kuruluşlar yerine evde karşılanması gerektiği düşünülür. Son zamanlarda yapılan incelemelerde bu inanışın yanlış olduğu görülmüştür. Öğretmenler şefkat ihtiyacındaki öğrencilerden fazlasıyla bunalmıştır; ancak şu anda çoğu öğrencilerinin bariz sevgi ihtiyacına nasıl tepki vereceklerini bilememektedirler. Sadece öğretmenlerinden değil birbirlerinden de görecekları şefkate umutsuzca ihtiyaç duyan çocukların bu fırsatı okulda bulma şansları çok azdır. Sevgi ihtiyacının karşılanmasına yardım etmek okulun görevi değildir demek; ihtiyaçları olan şefkati evlerinden ya da çevrelerinden (okul dışında) görmekte veya göstermekte başarısız olan çocuklara, bunun için şanslarının çok az olduğunu söylemekle aynı şeydir. Çocukken sevmeyi öğrenememiş bir yetişkin bunu öğrenirken çok zavalıca bir duruma girer. Okullar, ikinci temel ihtiyaç olan özgüven konusuyla daha doğrudan ilgilenmektedir. Bilgi ve düşünme yeteneği, değersizliğin üstesinden gelmeyi gerektirir. Düşünmeyi öğrenmek sorunları çözmekten başka, esas olan özgüveni elde etmeye yarar. Böylece sevgiyi vermeyi ve almayı öğrenmeye yetecek özgüveni kazanabilir. En azından sevgi ihtiyacını karşılayacak büyük bir şans elde etmiş olur. Çünkü birey kendini değerli hissederse sevmeye çalışırken karşılaşıcağı reddedilmeleri tolere edebilir”

Bir çocuğun hangi konuda, ne kadar başarısız olduğu önemli değildir. Önemli olan savunduğu şeyin arkasında durarak doğrusunu ve yanlışını kabul etmesi, eğer yanlış ise özgüvenini koruyarak yaptığı hatanın sorumluluğunu alabilmesidir. Gerçeklik terapisine göre bu durumda öğretmen yapılan hata sonucunda dilenen özrü kabul etmemelidir. Özü kabul etmek, seni affediyorum demek değil, hatanı düzeltmene artık gerek yok algısı uyandırmaktadır. Bunun yerine öğretmen özrü kabul etmediğinde sevgisinde hiçbir azalma olmadığını öğrenciye yansıtmalı ve öğrencinin hatasını anlayarak düzeltmeye çalıştığı bu engebeli yolda onun destekçisi olmalıdır.

“Öğrencilerin, vaaz vermek ya da zorla kabul ettirmek yerine davranışlarını anlamlı şekilde yargılamaları için kendilerini cesaretlendirecek, daha iyi davranışlar planlamalarına yardım edecek, bu planlar için öğrencilerinden bir taahhüt bekleyen öğretmenlere gereksinimleri vardır. Karalarından döndüklerinde kendilerini bağışlamayacak, ancak yine de bir kararı yerine getirmeyi öğrenene kadar onlarla bu konu üzerinde çalışmaya devam edecek öğretmenlere ihtiyaçları vardır. Bunu öğrendiklerinde artık yalnız olmayacaklardır, olgunluk, saygı, sevgi ve başarılı bir kişilik kazanacaklardır.”

Yazı: Havva Merve BEKTAŞ – Röportaj

BETÜL ŞEKER ÇINAR İLE RÖPORTAJ

Öncelikle merhaba, Betül hanım. "Mezunuma Soruyorum" adlı köşemiz için yaptığımız röportaj teklifini kabul edip bizleri kırmadığınız için PÖD olarak sizlere teşekkür ederiz.

- Bizlere kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba. Bu başarılı çalışmada yer alma fırsatı tanıdığınız için ben de size teşekkür ederim. Adım Betül Çınar. 1976 Van doğumluyum. İlk, orta ve lise eğitimimi Van da tamamladım. Daha sonra yine Van da İşletme bölümünü kazandım ve bir yıl eğitim aldım. Ancak gerisini getiremedim... 15 yaşındayken başlayan psikoloji veya edebiyat okuma arzum, lise bitince de devam etmişti çünkü. Dolayısıyla olmamam gereken bir yerde kendimi gördüğüm için vazgeçtim. İşletme okuduğum bir yıl boyunca bana emek veren öğretmenlerime ve bölümden ayrılma kararımı destekleyen aileme teşekkür ederek sınava tekrar hazırlandım. Dokuz Eylül Üniversitesi PDR Anabilim Dalı nda eğitim alarak psikolojik danışman olmaya hak kazandım. Mesleğimde 15 yıl geride kalmış... Zaman denen şeyin varlığı sanırım kafamı hep karıştırıyor. İlk çalışma yılımda öğretmenlerimizden biriyle sohbet ederken 20 yıllık öğretmen olduğunu söylediğinde hayretle açılan gözlerime bakıp “İnan nasıl geçtiğini anlamadım..” demişti. Benim O’ nu anlamam için 15 yıl geride kaldı.. İnanın nasıl geçti ben de anlamadım.

Evliyim ve iki çocuğum var. Anne olmadan önce anne olduğumda çocuk büyüteceğimi sanıyordum. Bir de işin teorisiyle de sarıp sarmalanmışken, kendimi bu rol için oldukça hazır nazır hissetmekteydim. Oysa anladım ki büyümesi gereken benmişim ve çocuklarım sayesinde sanırım oldukça büyüdüm. Sabır, tutarlılık, uykundan, dinlenmenden, zamanından verme, teoriyi pratik yapabilme gibi daha pek çok konuda sağ olsun çocuklarımız bizi bir hayli terbiye ediyorlar...

Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, film izlemeyi, insanlara fayda sağlayacak işlerde çalışmayı, pasta yapmayı, ara sıra bir şeyler yazmayı severim. Bir de denizi ve şiiiri.

-Nasıl bir lisans eğitim hayatını geride bıraktığınızı düşünüyorsunuz, sizce verilen eğitimin artıları ve eksileri nelerdi?

2001 yılı mezunuyum. Transkriptime baktığımda çok çeşitli dersler aldığımı fark ediyorum. Çalışma yaşamımda karşıma çıkacak birçok konu hakkında bilgi sahibi olmam için bir program hazırlanmış ve bana sunulmuş. Emeği geçen tüm hocalarıma minnettarım. Onlardan çok şey öğrendim. Ama şöyle bir şey var, biz lisans eğitimini danışman olmak için yeterli bulduğumuz noktada yanlıyoruz. Diploma, resmi olarak bir meslek erbabı olduğumuzun deliliyken bununla kalmamalı, alanımızla ilgili daha nice eğitimin habercisi olmalı bizim için. Öğrendikçe bilirsiniz ne kadar cahilim diye düşünürsünüz, sanırım işin esası her daim olmaya devam etmekte, “ben oldum”dan süratle uzaklaşmakta.. Bu açıdan diyebilirim ki dolu dolu bir dört yıl geçirdim, beni insan ilişkilerinin huzurlu, verimli olduğu ortamlar kendine çeker herkes gibi.. Bu dört yıl boyunca sınıf arkadaşlarım ve hocalarımla çok güzel zamanlar paylaştığımı düşünüyorum. Geriye kalan hissettiklerimiz oluyor zaten.. Aslında kelime dağarcığımdan keşke yi çıkarmaya çalışıyorum ama buna keşke demeden edemiyorum... Üniversite yıllarım bilgisayar teknolojisinin yeni yeni yaygınlaştığı, okullarda bilgisayar dersinin olduğu yıllar. Dolayısıyla bilgiye ulaşma yolları kısıtlı. Bu bakımdan daha az verimli bir eğitim aldığımı düşünüyorum..

-Şimdiye kadar hangi kurumlarda çalıştınız? Bu kurumlarda yaptığınız çalışmalar nelerdir?

İlk atamam bir ortaöğretim kurumuydu. 2500 öğrencisi, 100 öğretmeni, 6 idarecisiyle okulum yalnız bana aitti.. İlk yılımda doğrusu çok zorlandım. O kadar çok zorlandım bir daha hiç o zamanki kadar zorlanmadım... Fakat farkında olmadan bir zırh giydirmiş üzerime tüm o zorluklar. Beni hiç bitmeyecek, yüz değiştirerek var olacak zorluklara karşı hep dayanıklı kılacak bir zırh. İlk çalışma yılı sanırım birçoğumuzda şu etkiyi yaratır; Kıyafetin resmileşmesi, mesaiye devam zorunluluğu, bitmek bilmez evrak işleri, sizdeki idealizmle alay eden boşversenecilik vesaire... Ama işin en zorlandığım kısmı; teoriyle dolu belleğinizin, edindiği tüm bilgiyi pratiğe dökme ve işe yarama, çevreye fayda sunma zorunluluğu ve sorumluluğunun sancısıydı sanırım. Hata yapmaktan deli gibi korktuğumu hatırlıyorum. Bir de tabii okulda rehberlik servisinin yıllardır süren varlığına rağmen fiziksel donanımının okulun genel şartlarıyla kıyaslandığında yetersiz olması nedeniyle, verilmesi gereken bir mücadele vardı. Odamın okulun ücra bir köşesinde olması, bilgisayar ihtiyacı gibi sorunlar.. Tıkandığım noktada duygularıma bir tercüman bulmuştum. Müdürümüzü onunla ikna edebildiğimi hatırlıyorum. Şöyle demişti Goethe benim rehberlik servisimin durumuyla tam uyumlu; “Acı olan mutlu olmamak değil, olabilecekken olamamaktır.” İyi ki sanat var! Sonuçta odam taşındı ve kendime ait bilgisayarım oldu.

Lisedeki çalışmalarım her sınıf düzeyinde farklıydı. Örneğin 9. Sınıflarla uyum, disiplin, okul kuralları, alan seçimi, mesleki rehberlik üzerineydi. O zamanki eğitim sistemine göre alan seçimi öğrencilerin eğitim yaşamını çok keskin şekilde etkilemekteydi. Mesleki rehberlik bilimseliyle uyuşmayan bu zorlu sistem, başta ben olmak üzere işin tüm paydaşlarını olumsuz etkilemekte ve gerginliğe neden olmaktaydı. Diyelim ki sayısal alanı seçtiniz. Artık mümkün değil fikir değiştirip pdr okumanız.. Kendinizi bu şartlarda bir tür akademik mahkûm gibi hissetmeniz kaçınılmazdı. Biz biliyoruz ki meslek seçimi en iyimser haliyle 18 yaşına kadar değişkenlik gösterebilen bir süreç. Bu çelişkiyle ben, üç yıl geçirdim okulumda. 10. sınıflarla seçtikleri alandaki meslekleri tanımaya yönelik çalışıyorduk daha çok. Öyle ki 11. yani son sınıfa işlenmesi gereken rehberlik etkinliği bırakmıyorduk. Sınav stresinden başka! Eğitsel ve mesleki rehberlik elbette öncelikli oluyor lisede. Bireysel rehberlikse özellikle lisede mesleki anlamda en fazla doyum sağladığım bir alan. 15 yaş sonrası genç insan tıpkı bir yetişkin gibi, belki bir yetişkinden daha fazla ışık saçarak, hayal gücünü kullanarak, henüz hayatın zorluklarıyla yıpranmamışlığın verdiği enerjiyle iletişim kurmaktaydı. Ben de çok gençtim. Belki bu sebeple çok zevk alıyordum danışma sürecinden. Bunu çok özlediğimi hissediyorum.

Ancak tam tersi velilerle çalışırken zorlanıyordum. 1999 Marmara depremini yaşamış bir kentin acılı anne-babaları, gençleriyle birlikteydim. Kiminin çocuğu, kiminin annesi, babası, kiminin evi, kiminin kolu, bacağı, kiminin umudu, kiminin sevinci gitmişti. Ama yaşam hepimize rağmen ve hepimiz için devam etmekteydi. Biz ise üzerimize düşeni yapıyor, yaşamaya çalışıyorduk olabilecek en iyi halimizle.

Daha sonra Van da çalıştım beş yıl. İki yıl bir ilköğretimde, sonraki üç yılda da bilim ve sanat merkezinde. İlköğretim tabii benim için hiç deneyiminin olmadığı bir alandı. Yaş aralığı ortalama 6-14. Devasa bir yaşam alanı; Okul öncesi, ilkokul çağı ve ergenlik. İlk dönem kısa süren karamsarlıktan sonra özenle tutulmuş okul notlarımı, kitapları taradım. Meslektaşlarımla görüştüm, fikir aldım. Özellikle yeni bir alanda çalışırken o alanda olumlu deneyimleri olan insanların görüşlerine çok ihtiyaç duyarım. Bu görüşler beni rahatlatır, içime güven verir. Eşgüdümlü çalışmanın enerjisi beni güçlendirir. Yine öyle oldu. Okulöncesi ile gözlem yaparak, oyun oynayarak ve öğretmen ile düzenli görüşerek çalıştım. 1. sınıflar en çok destek isteyen grubu oluşturduğu için zamanımın çoğunu onlara ayırmıştım. Okuma-yazma ve matematik becerisini kazanmanın onlar için çok zorlu ve özel bir süreç olduğunu fark etmiştim. “Aferin, başarıyorsun.” kelimeleri sihirliydi onların dünyasında ve ben sık sık kullanmaya çalışıyordum sırtlarını sıvazlarken. Özel eğitim ihtiyacı olan öğrencilerin tespiti, özel eğitim çalışmalarını yürütürken işin en kolay tarafıydı. Sonrasında başlıyordu güçlükler; aileye çocuğun olası durumunu, RAM ı, orada ne yapılacağını, oradan gelecek kararla hareket edebileceğimiz gibi birçok konu hakkında görüşmek, yine zordu diyemeyeceğim. En zoru ailenin destek olmamasıydı. Çocuk ihmaliydi yaşadığımız ve bazen çok nadir de olsa yapacak pek bir şey kalmıyordu. 8. sınıfa gelmiş ve fakat okuma-yazma öğrenememiş öğrencimle karşılaştım hayretler içinde. Sonra tarayınca hemen her sınıfta bir-iki öğrencinin aynı kaderi paylaştığına tanıklık ettim. Üretilen çarelerin tümü işe yaramadığında hani bildiğimden değil, çaresizliğimden, ben onlarla okuma-yazma çalışması yapmaya çalıştım. Ama olmadı tabii. Bazen olmayınca olmuyor misali eğitsel rehberlik çalışmalarım tam istediğim kıvamda olamadı. İlkokul 5. Sınıflarla TYT(7-11) çalışmıştık. Çok sevdiğim bir test, çocuklar da çok sevmişlerdi. Yarışmalar düzenledik, rekabet bu yaş çocuklarına adil koşullarda iyi geliyor, onları geliştirip güçlendiriyor zira. Ortaokul yine bambaşka bir alan. Gidip gelen duygusallıklar, keskin cinsiyet ayrımcılığının yarattığı anlamsızlık, adaletsizlik patlamaları, uzlaşılamayan genç-ebeveyn ilişkileri ile çevrelenmiş bireysel rehberlik çalışmaları yapıyordum. 8. sınıflarda o dönemdeki adı OKS olan lise giriş sınavı vardı, ancak bu sınava

ciddi anlamda hazırlanabilen öğrenci sayısı azdı. Elimden geldiğince motive etmeye, sınav kaygısı, çalışma teknikleri hakkında çalışma yürütmeye çalıştığımı hatırlıyorum.

2006 yılının kasım ayında iki ay Rehberlik ve Araştırma Merkezi'nde görevlendirme çalıştıktan sonra Bilim ve Sanat Merkezi'nde kadrolu olarak göreve başladım. Bildiğiniz gibi kısa adıyla bilsem, özel yetenekli çocukların örgün eğitim dışında devam ettikleri devlete bağlı özel eğitim kurumunun adı. Okul özel eğitim kurumu; benim için yine heyecan verici, yedi yıl boyunca birlikte olacağım yeni bir çalışma süreci böylece başlamış oldu. Ancak ülkemizde geçmiş deneyimleri sınırlı olan, hakkında pek fazla kaynak bulunmayan, daha çok bireysel çabalarla çalışılan bir alan. Bu anlamda dezavantajını yaşadım ama o kadar güzel bir kadroyla birlikte yol alıyordum ki Van Bilsem de, tüm zorluklar aşılabılır oluyordu. Aşılıyordu da.. Bir defasında özel

yeteneklilerin eğitimini okyanusa benzetdiğimi hatırlıyorum; okyanus gibi derin ve zengin... Ben o okyanusta çok mutlu çalıştım, derinlik zaman zaman korkutsa da zenginliği her defasında galip geldi.. Çocuklarım, daha çok çalışmam gerektiğini hissettirdiler bana tüm çocuklar gibi... Onları tanımaya çalıştım. Özellikle ailelerle çalıştım. Çocukların zaten katılmış olduğu yetenek ve zekâ testlerinin sonuçlarından yararlandım. Öğrenci sayısı ilk zamanlarda fazla olmadığı için okulda yapamadığım çeşitli çalışmaları yapabilme şansım oluyordu. 8 oturumluk grup rehberlik etkinlikleri, cümle Tamamlama testi gibi testleri uygulama ve değerlendirme imkânım oluyordu. Çocukların bazı projelerine danışmanlık yapıyordum. Yine TYT (6-8) veya (9-11) uygulayabiliyordum. Özellikle çocukların mükemmeliyetçi yapılarına ve bu yapının muhtemel yıkımlarına ayna olmaya çalışıyordum. Dışardan bakıldığında çok şanslı görünen, ama aslında desteklenmediğinde, doğru yönlendirilmediğinde, anlaşılmadığında duyarlılığı fazla, haksızlığa tahammül eşiği düşük, toplumsal eşitlik ve adalet kaygısı olan, her an protest bir kimlik içine girmeye hazır bu çocuklar, bu gençler aslında risk grubundalardı. Öyle ama onları sadece "ülkenin beyin gücü" olarak görmekten imtina ederek; koşması, coşması, oynaması, ara sıra zayıf not alması, bazen yaramazlık yapması gereken, her çocuk gibi yaşamaya hakkı olan varlıklar olarak görmeye çalıştım. Çalışmalarımı, yaklaşımı bu bakış açısıyla temellendirdim. 2013 yılı ekim ayına kadar fiili olarak görev yaptığım Eskişehir Emine-Emir Şahbaz Bilim ve Sanat Merkezinde şu anda sadece kadrom bulunmakta. Son üç yıldır içinde bulunduğum şartlar nedeniyle bir ilkokulda görevlendirme olarak çalışmaktayım.

-Bir değerlendirme yaptığınızda çalıştığınız bu kurumların artı ve eksi yönleri nelerdir?

Aslına bakarsanız çalıştığım kurumların hiçbirinde kusursuzluk aramadım. Şimdiye kadar kısa veya uzun süreli yedi kurumda çalıştım, genellikle tür olarak da farklı kurumlardı bunlar. İlkokul, ortaokul, lise, özel eğitim kurumları ve RAM. Hepsinde eğer görmek istersem birçok eksiklik görebilirdim. Hele hele fiziki şartlara çok fazla takıldığımı söyleyemem. İmkânlarım ölçüsünde, çocuklarımın ihtiyacı, onların işine neyin yarayacağı, benden beklentileri neyse ve ben bu beklentilere karşılık verebilecek donanıma sahipsem bunları değerlendirir ve çalışırım. Ama tabii her zaman bu kadar yapıcı düşünüp davranmış olduğumu söyleyemem. Yıllar ve yıllar içinde oluşmaya yüz tutmuş bir bakış açısı bu. Daha düne kadar kendimi bir şey sanıp mesleğe ilk başladığımda okul müdürüne karşı çıkamayarak tedavisine destek olamadığım kız öğrencim için yana yakıla üzülen ben değil miydim? Zamanla, anlarla, olaylarla kontrolün elimde olmadığının, hata yapmamın bir hata sayılmayacağını, hata dediğimiz şeyin yaptığımız hatalara takılıp kalmak olduğunun ayırdına varmak beni inanın dinginleştirdi. Tek vazifem çalışmak. Burada ve şimdiyi en iyi şekilde yapılandırmak. Böyle bakınca ben, çalışmanın kendisini sevdiğimi fark ediyorum. Dolayısıyla çalıştığım kurumların değil kendimin artı veya eksi yönleri ile ilgilenmeye başlıyorum.

-İş okulu, bilim sanat merkezi gibi farklı kurumlarda çalışma deneyimleriniz olmuş, çalışma şartları açısından değerlendirdiğinizde bu kurumları önerir misiniz?

İş Okulunda iki ay görevlendirme çalıştım. Görevlendirme olduğum için belki, bilemiyorum ama çalışma alanının sınırlı olduğunu gözlemledim. Öğrencilerle ve çoğunun ailesiyle danışma veya görüşme yapmak pek mümkün olmuyor. Öğretmenlerle çalışılabilir, çünkü duygusal olarak desteklenmeleri gerektiğini düşünüyorum. İki ay gibi kısa sürede fikir sahibi olmak çok sağlıklı olmayacağı için bu kadarını söyleyebilirim.

Bilim Sanat Merkezi, iş okulundaki durağanlığın tam tersinin hüküm sürdüğü bir kurum. Her ikisi de özel eğitim veriyor ama birbirinden farklı tabii. Burası çok hareketli bir kurum. Uyum süreciyle başlayan eğitim yılı, öğrencinin kuruma, kurumun öğrenciye alışmasını ve tanışmalarını sağlıyor. Beş farklı modülden oluşan eğitim süreci, öğrencinin liseden mezuniyetine kadar devam ediyor. Proje tabanlı yapılandırılan sistem, öğrenciye pek çok beceri kazandırmayı, yeteneklerini fark ederek onları geliştirmesini, projeler geliştirerek çevreye fayda sağlamasını hedefliyor. Geçtiğimiz on yıl boyunca takip etmeye çalıştığım özel

yeteneklilerin eğitimi konusunda BİLSEM'lerin çok daha verimli çalışabileceğine inanıyorum. Farklı bir alanda çalışma isteği duyan meslektaşlarıma öneririm. Ancak çalışma saatlerinin biraz zorlayabileceğini eklemek isterim. Bazı dönemler 15.00-21.00 arasında çalıştım, bazen sabah üç ve akşam üç saat şeklinde, bazen de cumartesi günleri çalıştığım oldu. Ama değdi.

-Çalıştığınız kurumlardaki öğrenci, öğretmen, veli ve idarecilerin okul psikolojik danışmanı algısı nasıldı? Bu konuda yaşadığınız zorluklar oldu mu?

Sanırım bu zorluğu yaşamayanımız yok gibidir. Öğrencilerimden yana hemen hiç sıkıntı yaşamadım, bunu belirtmeliyim. Onlar her daim kabulkâr ve içten davranmışlardır. Sanırım not ilişkimizin olmamasının en güzel tarafı bu. Öğretmen, veli, idareci bakış açısına gelince; bunu irdelemeye çalışmadan, o anda yapmam gereken, görev sınırlarım içerisinde olan ve muhatabına fayda sağlayacağını umduğum işime odaklanırım. Kişilerin övgü veya yergilerinden çok etkilenmememiz gerektiğini düşünüyorum. Zamanı boşa harcıyorsunuz o zaman. Enerjinizi alıyor. Sizi öven kişi için değerinizi korumak da enerji istiyor, yeren kişinin yarattığı can sıkıntısını dağıtabilmek de.. Ama tabii ki hiç umursamamak da olmaz, ders almamız gerekiyorsa almalıyız. Şahsen çalıştığım iki ayrı idarecim sağ olsunlar beni yerden yere vurmuşlardır. Sayelerinde kişisel anlamda, mesleki anlamda çok şey öğrenmiş, çok hatamı görmüş ve düzeltmeye çalışmışımdır. Onların yaptığı hataları görerek aynılarını yapmamaya da özenmişimdir. Bu anlamda insanların her türlü muamelesinin öğretici, geliştirici olduğuna inanırım. Herkes tarafından alkışlanmak sanırım egomuzu besleyecektir

ki bu berbat bir durum bence. Bir de şu önemli diye düşünüyorum; hayatta üzerinde çalışabileceğimiz, değiştirebileceğimiz, nüfuz edebileceğimiz tek bir kişi var; o da kendimiziz. Herhangi olumsuz bir olayda “acaba nerede hata yaptım” diyerek kendine dönebiliyorsa ve kendini onarabiliyorsa insan, en doğru yoldadır demektir.

-Meslekte on beş yılı geride bırakan bir okul psikolojik danışmanı olarak mesleğe yeni başlayacak psikolojik danışmanlara neler öneririsiniz, hangi konularda kendilerini geliştirmeliler?

"Belki de asıl ustalık budur; her zaman acemi olmayı bilmek!" Turgut Uyar a aynen katılıyorum.

Az önce de bahsettiğim gibi değiştirebileceğimiz tek kişinin kendimiz olduğunu bilmek, her insan gibi ve aynı zamanda en çok bizim mesleğimizde işimize yarayacak bir bilinç diye düşünüyorum.

şunu fark ettim ki söylemlerimiz; en bilinçli, anlayışlı ve samimi sözlerimiz dahi tek bir davranışımız kadar etki etmiyor karşıımızdakiin üzerinde. Sözlerimizi yaşamaktan bahsediyorum. Zor, çok zor bir süreç. Ama bence gayrete değer. Hani karınca Kabe ye gitmek istemiş ve yola koyulmuş. Demişler; sen bu hızla oraya varamazsın. Demiş; Olsun, yolundayım ya! Bizimki de o misal.

Eğitim almaya devam etmek çok önemli. Yüksek lisans, doktora, çeşitli özel veya hizmet içi eğitimlerle farklı bilgi ve becerilerle donanmak şart diye düşünüyorum.

Mutlaka bir kütüphaneye üye olmak, kitap okumak, sanatla uğraşmak veya en azından takip etmek. Film izlemek. Yani mesleğimiz dışında ve bizi estetikle, pozitifle karşılaştıracak, manevi dünyamızı zenginleştirecek yolları arayıp bulmak.

Öğrencilerle birlikte projeler üretmek, Onlara danışmanlık yaparken çok şey öğrenmek.

Çalışma grubu oluşturmak. Örneğin altı, yedi veya daha fazla kişi belirli zamanlarda bir araya gelerek belirli bir plan çerçevesinde okuma yapabilir.

Eskiden dervişler, gönül heybelerinin sırtlarına taraf olan gözünü dikmezlermiş. Oraya yapıp ettikleri iyilikleri koyar, yol yürüdükçe onların o gözden düşüp kaybolduğunu farz ederlermiş. Dönüp içine baktıklarında hiçbir iyilik bulamayıp daha çok iyilik yapsınlar diye.. Heybenin

göğüslerine gelen gözünde ise hatalarını muhafaza ederler ve onların oradan düşüp gitmesine izin vermezlermiş ki onlara baktıkça kibir ve benlikten uzaklaşıp hatalarını tekrar etmesinler.. Sanırım bizim de bir gönül heybemiz olmalı. Her çalışma yılının ardından heybemizin ön tarafına iyice bakıp benzer hataları tekrarlamamaya çalışmalı!

Sanırım bu kadar...

-Son olarak mesleğimizin bugünü ve geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz? Meslek odalarının açılması ve meslek yasasına sahip olmanın sizce en büyük katkısı ne olur?

Geçmiş yıllara göre mesleğimiz oldukça tercih edilen, sayılan, değer gören bir konumda diye düşünüyorum. Ancak bir mesleği değerli kılan en önemli unsurlardan biri olan o mesleği icra edebilme koşullarını, bugün olduğu gibi gelecekte de taşıyabilir mi bilemiyorum. Dilerim öyle olur. Mesleğimizin profesyonel meslek grubuna girmesi, yasasının olması, çalışma sınırlarının belirlenmesi elbette olumlu sonuçlar doğuracaktır. Bu yöndeki çalışmaları desteklememiz gerektiğini düşünüyorum.

Sevgi ve saygılarımla...

Film Analizi: Sehile KURT – Marmara Üniversitesi

FREEDOM WRITERS/ÖZGÜRLÜK YAZARLARI

“Gerçek hayat öyküsünden uyarlama”

2007 | ABD | 2 saat | Biyografi, Suç, Dram | IMDb:7,5

ÖZET

Amerika’da Wilson Lisesinde edebiyat öğretmeni olarak gelen kadın öğretmen ve 14 yaşında, sosyoekonomik durumları düşük, aile içi çatışmaları olan, çeteleşmenin normalleştiği, silah ve uyuşturucunun yaygın olduğu bir öğrenci profili. İdealist bir öğretmenin odağında bu gençler ile kişisel hayatında, meslektaşlarına, üst makamlara karşı verdiği mücadeleyi izliyoruz.

DEĞERLENDİRME

“Televizyonda L.A. isyanlarını seyrettiğim sırada hukuk okumayı düşünüyordum. Bir çocuğu mahkemede savunuyorsan o zaman savaşı çoktan kaybetmişsinizdir. Asıl savaş burada, sınıfta verilmeli.”

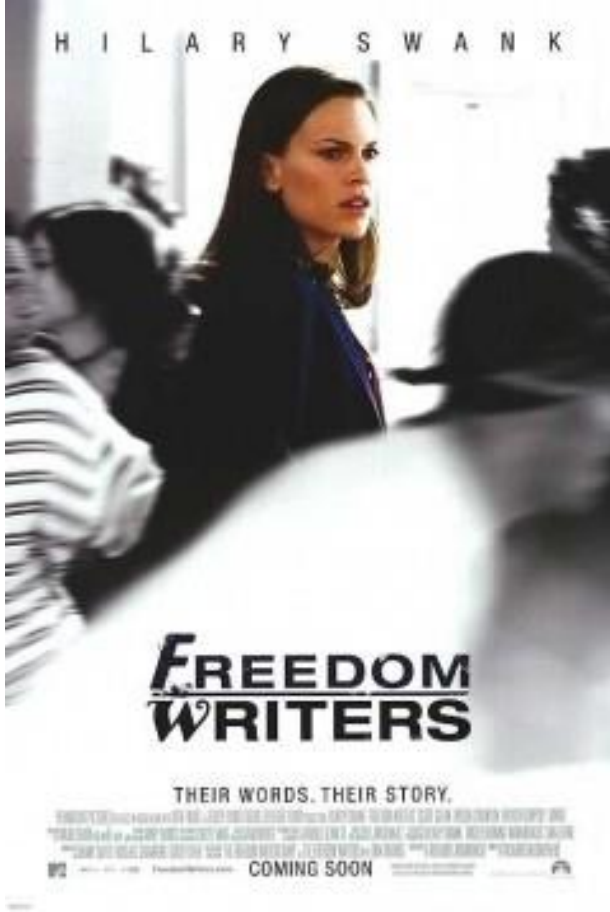
Filmde okula kabul edildiğinde söylüyor bunları öğretmenimiz Erin Gruwell. İdealist yaklaşımların zamanla gerçeklik duvarına çarpıp yıkılacağını reddeden ve mücadeleye devam eden örneklerden birini özetliyor bu cümleler.

Öğrenciler okula yaklaşık bir buçuk saatlik uzaktan toplu taşımayla geliyor, uyuşturucu madde kullanıyorlar, hepsi ırk kökenli çetelere üye, düşman gruplarla sürekli fiziksel, psikolojik bir savaş halinde, can güvenlikleri tehdit içinde ve birbirlerini tehdit ediyorlar, onlardan çoktan ümidini kesmiş ilgisiz öğretmenler sadece bakıcılık yapmak için geliyorlar.

İlk derslerinde öğrencilerin tepkisi öğretmenlerini ciddiye almamak oluyor, tanımadıkları birine sırf öğretmen olduğu için saygı göstermiyorlar. Gruwell ise onlara ilgi alanlarıyla yaklaşmaya çalışıyor: sınıfta şiiri rap üzerinden anlatıyor, hayatlarına benzer içeriği olan kitabı işliyor.

Birbirlerini ırkları üzerinden yargılayan ve seçmedikleri renkleri, görünüşleri yüzünden bölünen, diğerleri yaşamasa daha iyi bir hayat yaşayacaklarına inanan bu öğrencilerden kimse “soykırım” kelimesini bilmiyor. Bundan sonraki derse öğretmen “Çizgi Oyunu” ile başlıyor. Grupla yapılabilecek danışmalara örnek olabilecek bu yaratıcı oyun basit ve etkili oluyor. Sınıfın ortasına çizgi çiziliyor, öğretmenin sorduğu sorulara cevapları evetse çizgiye basıyor, değilse dışında kalıyorlar. Bu oyunla öğrenciler fiziksel olarak var olmayan o sınırlarının dışına çıkıp ilk kez ortak çizgilerde buluşuyor, benzer duyguları hissediyor, ortak yaşantılarını fark ediyorlar. Hepsi savaşta kaybettikleri kişilerin isimlerini söyleyerek acılarını paylaşıyorlar. Oyunun ardından Gruwell her öğrenciye “*Herkesin bir hikayesi vardır*” diyerek boş bir defter veriyor ve o duygu yoğunluğunu yansıtabilecekleri başka bir araçla oyunu olumlu bitiyor.

Öğrenciler ilk kez hiç kullanılmayan, temiz kitaplara sahip oluyor dolayısıyla somut olarak kendilerine de değer verildiğini, güvenildiğini hissediyorlar. İlk kez şehirlerinin dışına çıkıyor, Hoşgörü Müzesine gidiyor, yemek yiyor, Yahudi soykırımına uğrayan ve sağ kurtulan kişilerle birebir iletişim kuruyorlar. Yaşayarak öğreniyor, ortak yaşantıları olanlarla paylaşımda bulunuyorlar. Anne Frank’ın Günlüğü’nü okuyorlar. Bibliyoterapinin etkisine bir örnek olarak öğrenci kitabın sonunu okuduğunda öfke, endişe, hayal kırıklığı ile *o öldüyse ben ne olacağım, bu haksızlık* şeklinde tepki verdiğinde kurduğu özdeşim sonucu yüzeye çıkan duygularını yansıtıyor. Arkadaşının *bana göre o ölmedi, ölen arkadaşların hakkında kaç kitap okudun, o bizim yaşımızdaydı, durumumuzu anlıyor* demesi de kitabın etkisini gösteriyor.

Dönemin başında Gruwell “Değişim için kadeh kaldıralım” diyor ve beraber değişimin ilk adımını atıyorlar. Gerçekte olan bu etkinliğin etkisini şu öğrencinin cümleleri anlatıyor: “16 yaşında hamile kalıp okulu bırakmaya meyilli biriyim, annem gibi. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Herkesin hikayesini içeren günlükleri birleştirerek bir kitap oluşturuyorlar ve kendilerine “Özgürlük Yazarları/Freedom Writers” diyorlar. Dernek kuruyorlar, filmleri çekiliyor. Öğretmen Erin Gruwell mücadele vererek öğrencileriyle birebir iletişim kurmayı başarıyor ve hayatlarındaki değişime rehber oluyor.

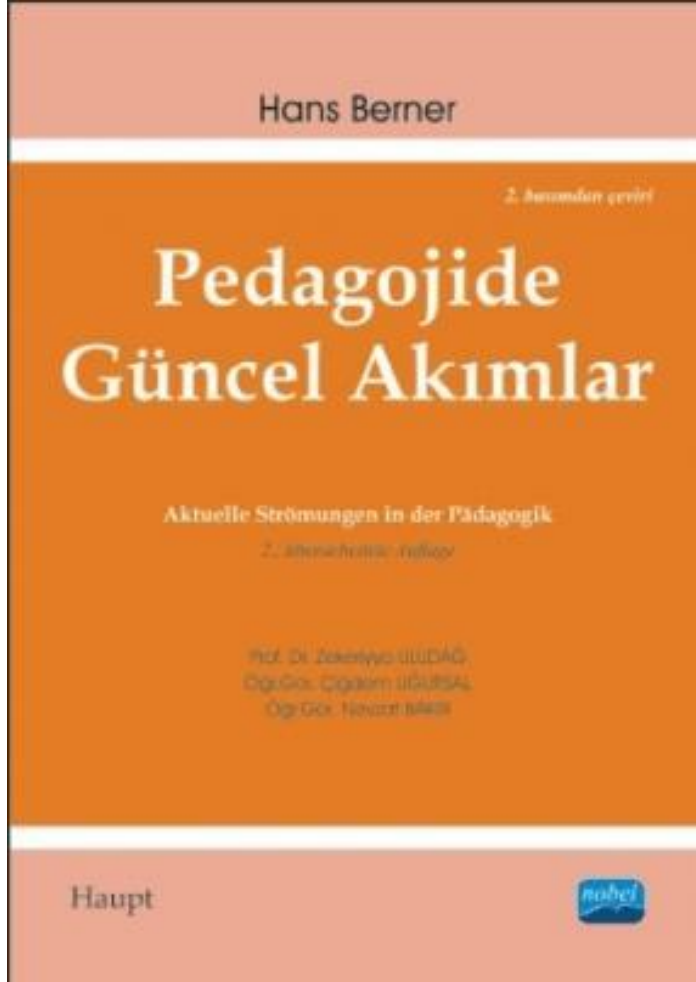
*Erin Gruwell’in bir konuşması: <https://www.youtube.com/watch?v=nDq9o9j3-CU>

Nobel Akademik Yayıncılık Kitap Tavsiyesi – Pedagojide Güncel Akımlar

Yazar: Hans Berner

Çeviri: Prof. Dr. Zekeriyya ULUDAĞ, Öğr. Grv. Çiğdem UĞURSAL, Öğr. Grv.

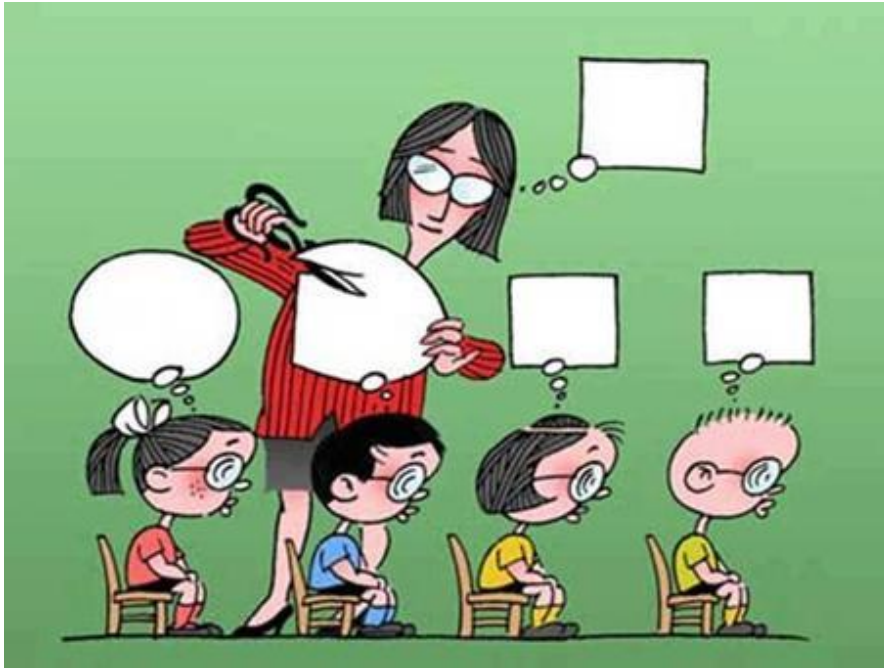
Nevzat BAKIR

Eğitimin temel kavramları ve eğitim teorileri hakkında ülkemizde alışılmış eserler belirli kur tanımlarına göre kaleme alınmışlardır. Yani eleştiriden oldukça uzaktırlar. Hatta eğitimin dışında diğer literatürle genellikle bağlantılı da değildirler.

Çevirisini yaptığımız, yapmaya çalıştığımız bu araştırma her şeyden önce yazarın ifadesi ile "helikoptervari" bir uçuşla yüzyıla yakın bir zamanın insanlık tarihinde iz bırakmış teorileri ile meşgul olmaktadır. Bu eser eğitimin temel kavramlarını -örneğin eğitim, öğretim, öğrenme, okul gibi-karşılaştırarak sorgulayan bir tavrı benimsiyor. Eğitime yön veren değer yargıları ile bilimsel olanın tercih sebeplerini kendine göre açıklıyor. Eğitimin dinamizmine katkı yapan son dönem düşünce kabulleri olan post modernden psikolojik yaklaşımlara doğru araştırma alanını genişletiyor.

Takdim edilen bu çalışma, üzerinde yaşadığımız topraklarda meydana getirilmiş bir çalışma değildir. Ancak bu; bize oldukça uzaktır anlamına gelmez. Şayet bilim evrensel ise; insanlığın bilimsel çalışmaları ortak ise; ayrıca yüz yılı aşkın bir zamandır Batı standartlarında bir çağdaşlaşma içindeyse ortak bir mirasın paydaşlarıyız demektir. Eğitim bilimi alanında ortaya atılmış teoriler sadece kabul ile değil sorgulamakla var olurlar. Sadece kabul onları ideoloji yapar. İdeoloji ise aklın, mantığın ve bilimin olmadığı yerde gelişir. Hans Berner'in bu çalışması, hem böyle bir tehlikeden kurtulabilmek hem de eğitim alanında ortaya çıkan teorilere eleştirel ve analitik bir bakış açısı getirmeye çalışmaktadır.

Belki de Lawrence Larry Ellison haklıdır ☺

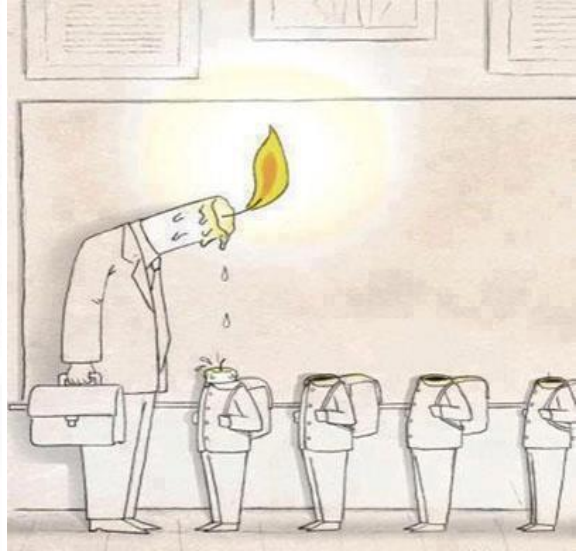

Sizin de böyle bir öğretmeniniz oldu mu?

EĞİTİM SİSTEMİMİZ

Herkes dahidir. Ama eğer bir balığı ağaca tırmanma yeteneğiyle sınarsanız tüm hayatını bir aptal olduğuna inanarak yaşayacaktır.

EDİTÖRLER

MÜCAHİT AKKAYA

EYÜP CAN YAZICI

KAYNAKÇA

- 1- Çelebi, N. Eğitim ve Okul Üzerine Düşünceler.
http://www.academia.edu/download/40677592/Egitim_ve_Okul_Uzerine_Dusunceler-son.doc 08.09.2016 Tarihinde ulaşıldı.
- 2- Glasser, W. (1999). Başarısızlığın Olmadığı Okul.Kıvılcım Teksöz(Çev). İstanbul:Beyaz
- 3- Kaya, A. (2012). Psikolojik Danışma ve Rehberlik. Ankara: Anı Yayıncılık.
- 4- Tünel, M. (2007). Ivan ILLICH.
- 5- Uluhan, F.(t.y). Gerçeklik Terapisi.Pskoterapive psikiyatri Antalya
<http://www.psikoterapi.pro/psikoterapi/gerceklik-terapisi>
- 6- http://80.251.40.59/education.ankara.edu.tr/aksoy/teknoloji/eot_odevler/0607b_ahar/ivan_illich_tuncel.doc 08.09.2016 Tarihinde ulaşıldı.
- 7- <http://www.edutopia.org/education-everywhere-international-global-resources>
- 8- <http://tr.euronews.com/programlar/learning-world>
- 9- <http://www.kimdirhayatieserleri.com/feriha-baymur-kimdir-hayati-ve-eserleri-hakkinda-bilgi.html>
- 10- http://www.nobelkitap.com/kitap_79764_pedagojide-guncel-akimlar-aktuelle-stromungen-in-der-p%C3%A4dagogik.html
- 11- <http://www.pdr.org.tr/upload/dernektarihi.pdf>
- 12- <http://www.pdr.hacettepe.edu.tr/tarihce.html>
- 13- <http://www.pdr.org.tr/upload/pdralanintarihcesi.pdf>

Görsel Kaynakça:

1. <http://www.pdr.org.tr/upload/icerik/Kongrelerimiz/Baymur.JPG>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
2. <http://www.pdr.org.tr/>, 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
3. <http://portreler.fisek.org.tr/wp-content/uploads/2014/12/0215.png>, adresinden 16.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
4. <http://www.iisg.nl/today/images/t2-226.jpg>, adresinden, 16.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
5. <http://www.dunyabizim.com/resim/haber/2011/11/08/hasan-ali-yucel-refik-saydam-ismet-inonu.jpg>, adresinden, 16.09.2016 tarihinde indirilmiştir.

6. http://4.bp.blogspot.com/-1EdYHsfjUvI/T4Cm-jR3J2I/AAAAAAAAAYs/rrAzCor82_w/s320/ezber-egitim_sistemi.jpg, adresinden, 16.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
7. http://media.tumblr.com/tumblr_md4slyUOrg1qktfpt.jpg, adresinden, 16.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
8. <http://www.northshorecharterschool.org/images/slide2.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
9. <http://cace.org/wp-content/uploads/2014/06/08charter-600.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
10. <https://stateimpact.npr.org/florida/files/2011/09/charter-schools-usa.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
11. <http://i1.manchestereveningnews.co.uk/incoming/article9977204.ece/ALTERNATE/ES/s615b/JS71185657.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
12. http://i.dailymail.co.uk/i/pix/2012/10/20/article-2220516-159A0B2C000005DC-854_634x399.jpg, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
13. <http://www.kulturni-noviny.cz/sites/kulturni-noviny.cz/img/adaptive/550x550/CmsImage-9159.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
14. http://fil.ug.edu.pl/sites/default/files/styles/adaptive/public/_nodes/strona-filologiczny/53850/images/slajd9.jpg?itok=0Nl1yLiz, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
15. <http://images.aif.ru/009/810/166308ae842aeb591a94e5d0565e9a0c.jpg>, adresinden, 11.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
16. https://tr.wikipedia.org/wiki/Beyaz_Zambaklar_%C3%9Clikesinde, adresinden 17.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
17. <http://www.beyazzambaklarulkesinde.com/images/a1.png>, adresinden 17.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
18. <http://careershed.com/this-is-why-you-will-not-be-super-rich-billionaire-larry-ellison/>, adresinden 17.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
19. <https://www.biliste.com/en-guzel-universite/2/>, adresinden 17.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
20. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2769263/Trouble-paradise-Tensions-grow-Larry-Ellison-inhabitants-Hawaiian-island-scales-radical-plans-development.html>, adresinden 17.09.2016 tarihinde indirilmiştir.

21. <http://www.cancilar.net/2015/04/28/basari-nedir/>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
22. <http://www.bilgilersitesi.com/basarisizlik-korkusu-ile-ilgili-sozler.html>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
23. <https://kendidefterim.blogspot.com.tr/2012/01/ozgurluk-yazarlar-freedom-writers-film.html>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
24. <http://www.sinemalar.com/film/314/ozgurluk-yazarlari>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
25. https://www.nobelkitap.com/kitap_79764_pedagogide-guncel-akimlar.html, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
26. <http://www.egitimzirvesi.com/?pnum=34&pt=G%C3%9CN%C3%9CN+KAR%C4%B0KAT%C3%9CR%C3%9C>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
27. <https://www.technopat.net/sosyal/blog-icerik/tuerk-egitim-sistemi-oezetleyen-karikatuer.1809/>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
28. <http://www.halkhaber.org/2015/01/24/karikatur-turkiyedeki-egitim-sistemi/>, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.
29. http://www.erkanyaydemir.com/wp-content/uploads/2013/02/11205_412109398883178_165677517_n.jpg, adresinden 18.09.2016 tarihinde indirilmiştir.